Я знемігся, згорів… Моє серце на попіл зотліло.
Мою душу самотню пожерла гадюка-нудьга,
І, безсилий, хилюсь я, хоч ще молоде моє тіло…
Я знемігся, згорів… Моє серце на попіл зотліло,—
В нім погасла снага.

Мов свобідний орел, моя думка в просторах шугала.
І я, спраглий, схилявся і пив із криниці знаття.
Ні, не марно я жив,— я боровся, шукав ідеала,
Мов свобідний орел, моя думка в просторах шугала
В тих просторах життя!

І мов нагла мара мені світ весь од сонця закрила…
У гонитві даремній минули найкращі літа.
Мрії гасли, як зорі, зломились напружені крила,
І, мов нагла мара, мені світ весь од сонця закрила
Неминуча мета.

Я самотній стою. Наді мною реве хуртовина;
Зграї гарпій проклятих, що звуться "навіщо", "куди",
Мою душу жеруть… Як покинута в лісі дитина
Я самотній стою. Наді мною реве хуртовина,
Замітає сліди.

1904